

τέφερε τό πτώμα του στό Σάν - Μισελέ, τό νησί των νεκρών τής Βενετίας.

"Επειτ' από δυό μῆνες ήμουν στό Παρίσι. Η άνακωχή είχε υπογραφή κι' έπειτ' από τά χρόνια τού αιματος, άρχιζαν τά χρόνια τής τρέλλας και τής ρουμπας.

"Ένα βράδυ βρισκόμουν σ' ένα από τά ρωσικά μπάρου πρώην πριγκήπισσες έκαναν τίς σερβιτόρες και ξεπεσμένοι μεγάλοι δούκες έπαιζαν μπαλαλάκες.

"Έξαφνα σήκωσα τά μάτια μου σάν νά μὲ φώναξε κάποιος. Μιά γυναίκα είχε καρφώσει τά όλεμματά της έπάνω μου. Ωραία, μεγαλοπρεπής, θαυμασία, φτειασιδωμένη κάτω απ' τά φώτα, συνωδευόταν από έναν πολύ κομψό κύριο.

Κι' έξαφνα ή γυναίκα αύτή άφησε τό συνόδο της κ' ήρθε κατ' εύθειαν πρός έμένα:

- Μ' άναγνωρίζετε; μὲ ρώτησε.

- "Οχι, κυρία... Ωστόσο ή φυσιογνωμία σας δέν μου είνε άγνωστη.

'Έγω είχα σηκωθή. Μά έκεινη κάθησε.

- Μού έπιτρέπετε; είπε. Γιά νά μ' άναγνωρίσετε θά έπρεπε νάχω γύρω μου τά περιστέρια τής πλατείας τού Αγίου Μάρκου. Είμαι ή Βενετοιάνα τού Φανεμπέρ. "Οχι!... "Οχι!... Μή μὲ διώχνετε... Πρέπει νά τά μάθετε δλα, άφου ή τύχη θέλησε νά συναντηθούμε... Άπο τή στιγμή πού σάς είδα έδω μέσα, δέν μπορώ πειά νά ξεφύγω από τίς άναμνήσεις μου... Γκαρσόν, φέρε μου νά πιω!... Θά μάθατε στήν Ιταλία οτι ήμουν κατάσκοπος. Ναι, αύτό είν' άληθεια... Έπι τρία δλόκληρα χρόνια δλο τό κακό πού μπορούσα νά κάνω τό έκανα. Είχα τούς λόγους μου, τά συμφέροντά μου... "Οταν συνάντησα τό Φανεμπέρ, μού άρεσε βέθαια, μά μέσον αύτού, ζητούσα έσας - έσας και δλους τούς δλους άξιωματικούς, τών δποίων ήταν φίλος - γιά τίς πληροφορίες μου. Αύτος δέν ήξερε σχεδόν τίποτε. Αγνοούσε δ, τι μπορούσε νά μ' ένδιαφέρη... Κι' δταν τό έξακριθωσα αύτο, άποφάσισα νά τόν έγκαταλείψω...

'Άλλοιμονο, ήταν πολύ άργα πειά... Είχα δεθή γιά πάντα μαζύ του... Τόν άγαπούσα.. Τόν άγαπούσα, έγω πού έργαζόμουν γιά λογαριασμό τού μίσους... Δόστε μου νά πιω.

"Οταν ή άστυνομία άρχισε νά μὲ ύποπτεύεται, ήμουν άκινδυνη. Δέν μπορούσα πειά νά κάνω τίποτε γιατί άγαπούσα... "Ενοιώθα μιά πρωτογνώριστη εύτυχια. Ζούσα μέσα στά άστρα κ' ή άνθρωποσφαγή μού προκαλούσε φρίκη...

"Έξαφνα, ένα βράδυ δ Φανεμπέρ (είχε ταν από ένα πολύ κομψό κύριο. Λάβει έκεινη τήν ήμέρα δυό έπιστολές από τή Γαλλία) άρχισε νά μού μιλάγη γιά τόν πόλεμο πού δέν θ' άργούσε νά τελειώσῃ, γιά τήν έπιστροφή του στήν πατρίδα του, γιά τίς σπουδές του πού θά τίς ξανάρχιζε... Τά έλεγε δλ' αύτα μ' έναν έγωισμό τρυφερό και τίμιο... Μά δέν έλεγε ούτε λέξι γιά μένα... Δέν μὲ συμπεριλάμβανε στή μελλοντική ζωή του. Μέ είχε άγαπήσει - είμαι βέθαιη γι' αύτο - μ' άγαπούσε άκόμα, μά δ έρως του γιά μένα ήταν ένα έπεισόδιο σχετικό μὲ τόν πόλεμο πού δέν μπορούσε νά έχη καμμιά σχέσι μὲ τή γλυκειά είρήνη πού θάρχότανε σε λίγο. "Ημουν ή Βενετοιάνα - και δ καιρός τής Βενετίας θά τελείωνε.

"Όλος μου δ έρως άναστατώθηκε μονομιάς... Δέν είχα παρά αύτόν, αύτόν μονάχα στόν κόσμο...

Μούρχόταν νά ούρλιάξω, νά δαγκώσω από τή λύσσα μου.. Εύτυχως κατώρθωσα νά συγκρατήθω, κι' έτσι έκεινος δέν άντελήθη τίποτε...

Μά, μέσα σέ μιά άστραπιαία σκέψη, είχα πάρει τήν άποφασί μου...

Είχα δρκιστή νά μήν άφήσω τήν εύτυχια μου νά μού ξεφύγη...

'Ο θάνατος θά τήν έκανε αίωνια, αίωνια, παίρνοντάς μας και τούς δυό μέσα στήν ψυχρή άγκαλιά του.

Βρισκόμαστε σ' ένα από τά δωμάτια έκεινα πού τά είχα νοικιάσει έπι-

τηδες γιά νά μπορώ νά κάνω φωτεινά σήματα στ' άεροπλάνα τών Αύστρογερμανών σε περίπτωσι έπιδρομής τους. Μά είχα ξεχάσει πειά τόν προορισμό αύτών τών δωματίων, διπάς και τόν προορισμό τό δικό μου. Τά άφιέρωνα άποκλειστικά στόν έρωτα.

Μά ή άπόφασι πού είχα πάρει μ' έκανε νά ξαναθυμηθώ ποιά ήμουν και ποιά ήταν ή δουλειά μου...

Θυμάστε έκεινη τή νύχτα τού τέλους τού φθινοπώρου. Η τμόσφαιρα ήταν γεμάτη ήλεκτρισμό... Μά τί τρελλές πού ήσαν ή στιγμές έκεινες τού έρωτος... "Εμαθα από τότε ούτι μπορεί κανείς νά ξανατλήση μέσα σε μιά βραδυά δ, τι καλύτερο έχει ή ζωή.

Σέ μιά στιγμή έγκατέλειψα τό Φανεμπέρ μεθυσμένο από τά φιλιά μου κι' από μά στενή σκάλα άνεβηκα στή στέγη τού σπιτιού.

'Ολόγυρα άκουγόντουσαν ή φωνές τών σκοπών γιά τίς έναέριες έπιδρομές πού φωναζαν: «Τό νού σας στόν άέρα!»

Κι' έξαφνα, από τρεῖς διαφορετικές μεριές, μουγκρητά κινητήρων άκουστηκαν μέσα στήν άπέραντη γαλήνη τού ούρανο...

Ήσαν τά αύστρογερμανικά άεροπλάνα πού έρχόντουσαν γιά έπιδρομή...

"Ολα ήσαν έτοιμα γιά τά φωτεινά σινάλα... Κι' άμέσως χωρίς νά διστάσω καθόλου, άρχισα νά τα δίνω στ' άεροπλάνα...

Μού φαινόταν πώς άποχαιρετούσα έτοι τή ζωή και τόν ούρανό τής Βενετίας... "Οταν άναλογίστηκα πώς θά σκότωνα τόν άγαπημένο μου, ήταν πειά άργα...

Η διδίδες έχαν άρχισει νά πέφτουν... Τόσο τό καλύτερο!

Κατέβηκα κάτω, κι' άντι νά φύγω από τό σπίτι έκεινο πού θ' αποτελούσε τό στόχο τών άεροπλάνων γιατί ήταν κοντά στούς στρατιωτικούς καταυλισμούς, ρίχτηκα στήν άγκαλιά τού Φανεμπέρ...

"Ο πάταγος πού έκαναν ή έκρηξεις μ' έκαναν νά νομίζω πώς είχε φτάσει τό τέλος τού κόσμου... Κι' έξαφνα λιποθύμησα... "Οταν συνήλθα, βρισκόμουν μακρυά... Οι ανένοχοι μου είχαν έρθει τήν τελευταία στιγμή και μὲ είχαν τραβήξει από τήν άγκαλιά τού άγαπημένου μου, άφήνοντας μονάχα από τόν νά σκοτωθή...

Μά μή νομίζετε πώς δέν θά σκοτωθώ κι' έγω... Σήμερα μόλις θγήκα από τήν κλινική, δπου μὲ είχαν κλείσει μήνες τώρα... Και τώρα καληνύχτα σας... Αύριο θά μάθετε νέα μου..."

Και άπομακρύνθηκε μεγαλοπρεπής, περήφανη, αποφασιστική.

Τήν άλλη μέρα διάθαξα στήσ έφημερίδες τήν είδησι τής αύτοκτονίας τής.

ANDRE LAFAGE

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

"Η φιλία διαφέρει από τήν άγαπη γιατί δέν είνε τυφλή σάν κι' έκεινη.

Βολταΐρος

Τότε μόνον οι άνθρωποι δμολογούν τά έλαττώματά τους όταν έλπιζουν ότι θά τούς διαψεύσουν οι άλλοι.

Α μιέλ
Νά είσαι πάντες καθαρός στά αιθήματά σου, άδολος και είλικρινής στούς φίλους και νά συγχωρής χωρίς έξαίρεσι πάντοτε τίς πλάνες τών άνθρωπων.

Ούγκω

Κάθε μεγάλη άγαπη γεννιέται εύθύς από τήν ματιά.

Στεκκέτι

"Η μεγάλες ίδεες θγήκαν και θά γαίνουν πάντοτε από τήν καρδιά μας.

Βωθενάργκ

MONON TO «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

άγοράζει, είς άπολύτως ίκανοποιητικάς τιμάς, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και τεριόδα, πρό το 1900, διάφορα φυλλάδια, παληής φωτογραφίες, είκόνες, έγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίαι: Γραφεία «Μπούκετο», Γερμανού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Κλαυθμῶνος, 3-9 μ. μ. καθ' έκαστην και τάς Κυριακάς.